

visse Mangler: den var for mat, for bleg, den var ikke et fylldigt Udtryk for det virkelige Forhold. Der var saaledes glemt adskillige Momenter, som have en vis Betydning i denne Lovtale over Folkethingets nuværende Flertal. Jeg læste igaar Aftes i Ministeriets officielle eller officiose Organ, Berlingske Tidende, en Beretning om et Maleri af Statsraadet, der i en høitidelig Audiens var overrakt Hans Majestæt Kongen. Dette Maleri forestiller Hans Majestæt, Hans Rgl. Høihed Kronprindsen og samtlige de i 1877 om Foraaret fungerende Ministre, siddende om et Bord, medens Førsteministeren staaende oplæser et Dokument. Det Hele forestiller det Opløb, da "Sagen" begyndte — saaledes udtrykkes det. Man kan vel tænke sig, hvilken Sag det er. Dette Billede forekommer mig at være et ret mærkeligt Tidsbillede. Ophængt f. E. ved Siden af et Billede, som Rigsdagens Medlemmer for nogle Aar siden vare indbudne til at tage i Diesyn hos afdøde N. Sage — et Billede, som forestillede Frederik den Syvende, omgivet af sine ansvarlige Ministre i det Dieblis, han underskriver Danmarks Riges Grundlov af 5te Juni, vil det unegteligt give en ret ret mærkelig Sammenstilling af to Tidsbilleder. Jeg skal ikke indlade mig videre paa at udmale dette. Det af mig først nævnte Tidsbillede er efter Beretningen tilveiebragt af en Hof-Sverdsseger, en Overkrigskommisær og andre til Hoffet knyttede Personligheder; men hvad jeg vil gjøre opmærksom paa, er, at dette Billede maa antages at være fremkaldt af den Politik, som det nuværende Flertal i Folkethinget har ført sidste Vinter. Naar dette Flertal betragter Billedet, vil det med Stolthed kunne sige: Se, dette mærkelige Tidsbillede, hvori mange Begivenheder lige-som samle sig i en Hovedsum, har den af os lovprikkede Politik fremkaldt. Jeg kan ikke tilbageholde, at jeg vilde finde det billigt, hvis Ministeriet eller dets Chef indbød os til at tage dette smukke Tidsbillede i Diesyn, og det høie Ministerium da taknemlig vilde vise sit Flertal den Ære at klæde sig en galla, altsaa ifklæde sig Landets høieste Ordener; da vilde dette Flertal med Stolthed kunne pege paa denne Begivenhed og sige, at ogsaa det har dets Politik fremkaldt. Der er selvfølgelig mere Politik i disse Paavisninger af de Fortjenester, som den ærede Taler forbigik, end der ligesum kan ses af de enkelte Antydninger, Enhver kan imidlertid let fremdrage det selv; men ved Siden af, hvad der saaledes blev forglemt igaar, vil jeg indrømme, at der atter var Noget, hvori jeg er enig. Det ærede Medlem, der talte paa Flertallets Vegne i denne Sal, erklærede, at man i Foraaret stod i en redbelig Tilstand. Der kunde maaske være dem, antager jeg, der sige, at der ingen Reddelighed var, men jeg tror, hvad jeg allerede i Foraaret udtalte, at det er rigtigst: Ministeriet stod med en lige-

ligere Finantslov, end der nogenfinde var givet et Flertal, der ved alle Leiligheder i forrige Samling havde vidst at finde hinanden, endogfaa uden at søge hinanden, har man sagt; altsaa, saa beslagtet var man, at man uden at søge hinanden fandt hinanden ved alle Afstemninger — det er en redbelig Tilstand, om end en deilig Reddelighed. Jeg er ligeledes enig i, at det er lykkedes det ærede nuværende Flertal at føre Ministeriet tilbage, som det udtrykker sig, paa Lovens Grund eller, som man har sagt, at fremkalde lovlige Tilstande; men jeg skal ikke udtale mig videre derom. Man havde vidst at hjælpe Ministeriet op derfra, hvor man har sagt, at det var i forrige Sommer; jeg skal ikke bruge de brugte Udtryk; hvorvidt det var nogen stor Heltegerning og behøvede store Kræfter, skal jeg ikke udtale mig om, ligesaa lidt som om den redbelige, lovlige Tilstand, der dog nøiere beset bestaar deri, at det provisoriske Sværd henger det ærede Flertal over Hovedet, saa, hvis det ikke vil som Ministeriet og saaledes, at det høie Landsting kan finde sig deri, saa falder Sværdet ned. Men jeg indrømmer, denne Lykke havde den forrige Rigsdags Politikk. Denne redbelige Tilstand og alle disse Stordaader vare frembragte alene af det ærede Parti. Man har sagt, at der var søgt Alliance, men der erklæres, at der var hverken givet eller taget Løfte. Det minder om Forlovelsesforhold; saaledes gives og tages Løfter. Det er sikkert nok, at der kan tabes mere end, hvad der ligger i et Løfte, for den ene Part under saadanne Forhold; det skal jeg ikke nærmere udvilde, men paa den anden Side vide vi ogsaa meget godt, at Forlovelser kunne bringes i Stand, uden at der gjensidig gives Løfter; man kan som se det paa hinanden, og jeg tror, at det ærede Flertals dobbeltsidige Repræsentanter, der have Mads ved Binduerne, have saa venlige Dine til hinanden, at de selv gennem Republikken fra Skanderborg Amts første Valgkreds (Bajer) kunne finde hinanden. Det er ikke noget Bevis. Det er faktisk, de fandt hinanden gjennem alle Afstemninger ifjor, og jeg veed ikke, hvorfor at det ikke skulde gaa ligesaa iaar. Jeg har ogsaa hørt gjentage, siden vi vare samlede sidst, at den ene Part ventede paa den anden med Tillid; de ventede, og med Tillid; en stor, sjælden Trofasthed i vore tvørløse Tider, og jeg kan heller ikke forstaa rettere, end at al den megen Tale om noget, man har kaldt Blandingsministerium, i Virkeligheden er fremgaaet af denne — var det ensidige eller gjensidige — Sængsel. Trods dette erklæres der dog, at Udsigterne ere mørke; det er vist ikke uandsynligt. Der sidder Ministeriet. Svilken sort Utaaknemmelighed; det er jo mørkt, og ser det høitærede Flertal med sin berømmelige Politikk ud over Landet, vil det ogsaa træffe visse mørke Pletter, der naturligvis ikke kunne behage det. Udsigterne ere mørke. Man anfører, at Ministeriet gik ikke i Foraaret, men